

tentet, synes at have et Krav paa, at naar Patentet har eksisteret og Opfindelsen været udøvet i en vis Tid, saaledes at Tredjemand har havt god Lejlighed til at fremkomme med sine Indsigelser bør Patenthaveren være beskyttet mod fremtidige Angreb paa Patentets Gyldighed. Man har derfor foreslaaet, at Sog, hvorunder Patent søges kendt ugyldigt, kun skal kunne rejstes indenfor et Tidsrum af 5 Aar efter Patentets Udfærdigelse, eller, saafremt den i § 23 satte Frist for Opfindelsens Udøvelse er forlænget, da inden 2 Aar efter Forløbet af den forlængede Frist. Da Patenthaveren som almindelig Regel har en Frist af 3 Aar til at bringe Opfindelsen til Udøvelse og det vil være Udøvelsen, som for manges Vedkommende først vil henlede Opmærksomheden paa Patentet, kan Fristen for Indsigelse mod Patentets Gyldighed ikke ret vel sættes kortere end foreslaaet. Paa den anden Side maa det antages, at et stort Antal Patenter ville bortfalde inden det sjette Patentaar og at de Patenter, som holdes i Live for et længere Tidsrum, ville have saa megen økonomisk Værdi, at netop de have særligt Krav paa ikke længer at kunne angribes.

En tilsvarende Bestemmelse findes i Forslaget til Forandring i den tyfste Patentlov.

Til § 25.

Da Patentet medfører et mod alle rettet Forbud mod Opfindelsens Brug, bør der ogsaa for alle og enhver være Afgang til at søge det kendt ugyldigt eller bortfaldet.

I Uighed med hvad der gælder efter den norske og svenske Patentlov, er der her foreslaaet, at alle Søgmaal vedrørende Patentets Gyldighed eller Bortfalden skulle paafendes i første Instants af en og samme Domstol, nemlig Lands- Over- samt Hof- og Stadsretten. Paa Grund af Forholdene ville de fleste Søgmaal af denne Art af sig selv henhøre under denne Domstol, idet de udenlandske Patenthaveres Fuldmægtige som Regel ville være bosatte i Kjøbenhavn. Men det er formentlig rigtigt at fastslaa, at Søgmaalene altid skulle paafendes af denne Domstol. Under Behandlingen af disse Sager ville Domstolene kunne komme ind paa Spørgsmaal, som væsentlig afvige fra dem, der ellers foreligge til juridical Afgørelse; skulde nu Patenthaverens tilfældige Bærnerthing være afgørende for, ved hvilken Ret Sagen skulde anlægges, maatte der besyngtes en Uensartethed i Afgørelserne, som vilde være uheldig, baade for Patenthaveren og Sagsøgeren. Naar derimod alle disse Sager henvises til den nævnte kollegiale Ret, vil denne efterhaanden kunne erholde særlig

Indsigt og Erfaring paa dette Omraade, ligesom der hos den vil uddanne sig en Praksis i Sagernes Behandling, som vil være til Betryggelse for de interesserede Parter. En Følge af denne Bestemmelse bliver det, at naar den, der er sagsøgt for Indgreb i Patentet, vil gøre gældende, at Patentet er ugyldigt eller bortfaldet, og Sagen ikke verierer for Lands- Over- samt Hof- og Stadsretten, skal han kunne begære fornøden Udsættelse til at bringe Spørgsmaalet herom til Paafendelse for denne Ret, jfr. § 28.

Til § 26.

Medens det, for at nogen skal kunne idømmes Straf for Indgreb i Patentet, maa kræves, at han forsætlig har begaaet Indgrebet, gælder efter Forslaget det samme ikke med Hensyn til Erstatningen af Erstatning. Hvis Patenthaveren i hvert Tilfælde var nødt til at godtgøre, at Indgrebet var begaaet med Kundskab om hans bedre Ret, vilde Patentretten ofte blive praktisk illusorisk, i hvert Fald vilde den beskyttelse, man tilsigter at hde den ved Erstatningsbestemmelsen, tabe væsentligt i Betydning. Forslagets herhenhørende Bestemmelse er overensstemmende med den norske Lov. I den nugældende tyfste Lov fordres det, at Rettsbrudet skal være begaaet vidende, for at Erstatning kan idømmes, men denne Regel har ikke viist sig at hde Patenthaveren tilstræffeligg beskyttelse, og man har derfor nu foreslaaet, at den tyfste Lov skal ændres derhen, at ogsaa det af grov Uagtsomhed begaaede Rettsbrud forpligter til Erstatning.

Man har ikke anset det rigtigt at foreslaa, at de ulovligt indførte, forfærdigede, falholdte eller benyttede Genstande skulle ved Dom kunne konfiskeres, idet Følgen heraf vilde være, at Patentindgrebet blev rammet paa høist ulige Maade; derimod har man, i Uighed med, hvad der er Tilfældet efter den svenske Lov, foreskrevet, at de paagældende Genstande, saafremt den forurettede derom gør Paastand, vilde være at udlevere ham mod Erlæggelse af deres Værdi eller mod Afdrag i den ham tilkommende Erstatning.

Til § 27.

I flere fremmede Love findes Bestemmelser om en Forældelse af Søgmaal i Anledning af Indgreb i Patentet. En saadan Bestemmelse synes det ogsaa billigt at optage her. Ligesom Patenthaveren selv i Ophold til § 24 efter en vis Tids Forløb skal være sikret mod Søgmaal vedrørende Patentets Gyldighed, saaledes har ogsaa den, der handler uden Hensyn til Patentet, Krav paa, at